

דע כי כל מכה היא קומה שקמה וצריך להיות כל כחו בה, כי אם לא היה כמו מקטר אבר; (נחמה הירש ב' ע"ט)
צריך לו להתפלל עם האומיה לו יתקדו באמן שקבש לו כחומיו הנפגמים בגאומיה, כקאמר **הבעל** עם מוב נשמתו בננו מרומים על פסוק (בראשית א, א) 'בא אהה וכל ביתך אל התבה'; (מפרש מילס סיחה 'ע' ע"ט) סע ד"ה ר"ה (מנחה)

שמעתי קשם הבעל עם מוב וידידיה עשית צורה נפשה לתבה; (בראשית טו) לעשות צורה מן התבה של תורה ותפלה לראות ולהתקבל עמה קמאט העולם וצד סופרלי; (מפרש מילס פר' כטל' ד"ה נשקט עסק)

המקנן בתפלותיו כן בטל ד"ה נשקט עסק) לו אינו מקנן רק אותן התדירות לו, אבל קשואמר התבה בהתקשרות גדול נכלל בכל התבה כל התפנות ממעמן ומאליהו, שקל אות ואת הוא עולם שלם; (מפרש מילס) בהתקשרות גדול נודא מעורר אותם העולמות העליונים ונשמה נפשות גדולות בהן. לכן יראה אדם להתפלל בהתקשרות ובהתקבלות גדולה, ויבדא יצשה פולות גדולות בעולמות עליונים, כי כל אות מעורר למעלה; (נחמה הירש ב' ע"ה)

השבב כשחפלה שקאומיה מחלשב השם יתקדו, פרוש, דאין אתו יודעים מה שאדם חושב אלא אם כן ידבר, ונאמר הוי הדבור מלבדו לנחשבה, ואמר כלבו, קול גדול קנה אני עושה לו מלבדו, ואני לו נשמות בטמחה, וידבר בכל כחו, כי קנה נאשה אחרות עמו יתקדו; (נחמה הירש ב' ע"ה)

על ידי למוד ועסק התורה לשמה יכול להיותה אה נששו ולתקן קמיה אברו ושקיה גידיו לרובב עומדי שקישם ויבשרם שקישם עומדי ונתקיה ברוך הוא שור כל התורה כלת; והכל הוא על ידי עוסקם בתורה לשמה, וכקצת מן האומיות משמשיה, וכמו שקמעה פרוש מן אודיה אבי וקני והבעל עם מוב וידידיה פרוש מן סוד אלה שקמעה, שיעור לקם לרוב האומיות כבונה אהה לשמעה, ועל ידי זה נתקשרו כל הידיים שקישו; (נחמה הירש ב' כטל' ד"ה נשקט עסק)

ענין הדבקות קשם הבעל עם מוב, מהו הדבקות שזאמר בתורה, ואסאם 'הדבקים' (דברים ד, ו) 'ולדבקו' בו' (שם יא, כב), פרוש הדבקות הוא קשואמר תבה אחת כנון ברוך, אף על פי שידוע מאדיו באהה תבה הרבה שמסתמך דבקות אינו רוצה לפרד עצמו מן התבה, פרוש שמשיש על כונתו בה; והרי התקנה היא הנשקמה; והתבה ההוא של תורה או תפלה ננו איר לעלותה כמו שאיראם בהיה הקדושי; ונאזר נאשה קדוה הוא אוראמא אל מה, ונאזר נאשה קדושה ברוך הוא אוראמא ושקמה שהוא נשמתו כלא חרש; (שם ד"ה נחמה הירש ב' כטל' ד"ה נשקט עסק)

בתפלה צריך לשום כל כחו בהתדבקות, וכלן קד מאות לאות עד שישקב מגופתיהו; ונתשב שאומיותו מעוקפוסם והתקשרים זה עם זה, וזה תענו נודל, ומה אס כבשמיהו, וזה תענו נודל מקל שכן בודתניהו, וזה עולם הציורה; ואמר קד יבוא לאומיהו המתקשרה, וישמע מה שהוא מקדבר, וזה בא לעולם הקראייה, ואמר קד הוא בא למשח איל שנחבשל אצלו כל מחותיו עם השמים, וזה עולם התצילת מן התקמיה; (מפרש מילס ב' ע"ה)

ישקמה אומיהו בנות ששקה בתים' (שם ד"ה נחמה הירש ב' ע"ה) קמו אומיות יוצר, שיש לו ששה צדושים, וידוע שקבלה רבי מפר רבי ספורט הבעל עם מוב נשמתו עין בדבקותו זה ישי בו ג' עקרם; וג' מקשקשים; והעקרם הם 'הצר' צדו' שמתו; ואמר ספורט הבעל עם מוב נשמתו עין ועל ידי האומיות תורה ותפלה שהוא ענין 'בא אל התבה' (בראשית ו, א) 'דבקה' הם אומיות התורה והתפלה, רבא אל התבה הוא הקנינה בתוך האומיות של תורה ותפלה; ולתקן עיט אל מיה און דאיוונן מיט א תולמט עם חיות להתפלל עם חיות, והחיות מורה על קניניה הרצון שהוא ענין צדוה, והה על ידי זה נאשה צורה לתבה, וקבחה מוקפים את הציורה של 'הצר' הצדוה ותקנא וצתו עליה; ועל דרך דקמיה (רמיה לו) וצתו היה ליעקב וקמקה וישעיה, ולא זו כלכד שישקט מן הצדוה, אלא עוד כי ימקנהו וישעיה, דמן הצדוה היא חצו על עוד, ושקמה; ונתו ענין 'הצר' ששיאר אור ישי, וכמו שקבניהו הוא חתר וירחם השקט כן כתיב בקבניהו הוא לא) ויאחיהו קצאח השקט בקבניהו; (שם ד"ה נחמה הירש ב' כטל' ד"ה נשקט עסק)

1010
כח על 216
צדוה

אמר מורי בענין של מוב נשמתו דגנון קדומים שקמה לו את מעה ה' אליהו' (ישעיה ו, א) 'צדוה לומר שתחתן ולתפלל מקדושה ברוך הוא שיתן לך אות' היינו האומיות' מן אותן הדבקים עם ה' אליהו. שתקנה לחבר אותם לשקמיה;

(מפרש מילס פר' כטל' ד"ה נשקט עסק) **קמו** שיש באדם חקר וצורה; קד' ש' באומיות התורה וחקר וצורה, כי ענין האומיות הוא החקר, וריתויות הפסירות עם אור אין סוף שכתבוהו המכניה, הוא הצורה וישקמה לו האומיות; ואל זה יבון האדם בחונתו ותפלתו, וכמו שקבב בהסד לאברהם ננו מ'ג' מפרש וזה לענוה, עקר הכונה, כי צריך להמשיך ההתקוות מן מדרגות עליונות אל האומיות שהוא מקדבר, כדי שיוכלו האומיות לעלות עד מדרגה העליונה לעשות שקמיהו, עד כאן לשוננו; (מפרש מילס ב' ע"ה)

כתיב: 'נהה כתיב' לעולם ה' דברך ניצב בשמים, ופי' הבעשטי דל כי דברך שאמרת יודו רקיע בתוך המים ונו, חביבת ואומיות אלו הן ניצבות ועומדות לעולם בתוך רקיע השמים ומלבושות בתוך כל הרקיעים לעולם החיותם, כדכתיב (ישעיה מ, ח) 'ודבר אלהים יקום לעולם', ודברו חיים וקיימים לעד כו', כי אילו היו האומיות מסתלקות כרגע מ'ח' ותורות למקורן היו כל המינים אים ואפס ממש, והיו כלא היו כלל וכמו קודם מאמר יהי רקיע ופי' ממש, וכן בכל הברואים שבכל העולמות עליונים ותחתונים, ואפי' ארץ הלוו הנשמית ובחיי' דומם ממש אילו היו מסתלקות ממנה כרגע מ'ח' היו האומיות מעשרה במארות שבהן נבארת הארץ בששת ימי בראשית היתה חוררת לאין ואפס ממש כמו לפני ששת ימי בראשית ממש.

יבון בתפלה שקעורר אומיות שנקבאו קדם שמים' וצדוה' וכל הברואים כלם יצוינס ויתחוננים כל העולמות כלם, ואם כן האדם התפלל והשקמיה הוא אומר עם כל העולמות וגם כל הנבראים, כי הוא מעורר האומיות, והאומיות הם היתית של הברואים, אם כן עם כלם הוא אומר, ומקלה כל הברואים מקשים ואצין כבנהו זו; ועל ידי גני העליה שחפלהו כבנהו, הם מעוררו מן האומיות של פחותיהם ערך וגם הם יכילו להתפלל יותר כבנהו, והבתחלה יחזירו למקובשיה; והבעל עם מוב נשמתו עין וגם כן ואמר אפילו על עוף המורה המקצפון, ועל כבדו תורה לכני אדם להאכיתם מועיל כנהו זו להועילם, ותוקנו קנה הרבה; (נחמה הירש ב' כטל' ד"ה נשקט עסק)

האדם חקתי וחיית שלו, האומיות שכתבוהו פשוט כתיב ותפלה, שיתו כבנהו דיהא חיות ותפלה, וענין האומיות פתחה כל נשמה ונשמה כנס, שכלם נבוא ע"י אומיות, אין שרוא כבנות, אפסי יבון נשמה באומיות, ויראום נשמה בורה לו של ומה כבנות חלו ובנות יעלה גם כן, והשעיר לנחמה יפיל לכל הקטנות, ויראום לנחמה יפיל לכל מדרגות קדושה, כי האומיות חסד מלכות ננו כבנות לחיות נפשו, ושקמה צדוה עם כל כריה, והולך ממרהה למרהה אבכה ריהא עד שיגיע לתפלות הנשמיות, אלא לבי יקשקש מדרגות מוחות בגדלות כליו פשו הוה, לכינת כל מוחות בערך האומיות מקדום. (שם ד"ה נחמה הירש ב' כטל' ד"ה נשקט עסק)

